

CHRISTELIJK VROUWENLEVEN

ONDER REDACTIE VAN DE DAMES:

ANTHONIA MARGARETHA, JONKVR. F. BAR^e VAN DER BORCH VAN VERWOLDE, JOHANNA BREEVOORT, A. C. DIEPEN-
HORST-DE GAAY-FORTMAN, M. M. HAVELAAR-VAN BEECK CALKOEN, A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, W. KLINKERT,
N. POSTHUMUS MEYJES.

MET VASTE MEDEWERKING VAN DE DAMES:

A. G. BRANTS, F. J. G. W. C. ENGELBERTS, (L. E.), J. I. D. A. J. ENGELBERTS (IGNATIA LUBELEY), H. S. S. KUYPER,
J. H. KUYPER, L. VAN LENNEP, J. L. F. DE LIEFDE, M. G. LIENEMAN, M. W. MACLAINE PONT, J. VAN DER MERSCH,
H. MORGENSTERN, A. NOREL-STRAATSMA, M. DE LA PRISE, MARG. VERWEIJ, J. M. WESTERBRINK-WIRTZ, WILMA, E. A.

REDACTIE-ADRES: PRINSENGRACHT 552, AMSTERDAM. — UITGEVER: E. J. BOSCH JBZN., BAARN.

Uit de Heilige Schrift. VAN HARTE VERGEVEN.

.... Indien gij niet *van harte* vergeeft
een iegelijk zijnen broeder zijne misdaden.
Matth. 18 : 35.

Gelijk de bladeren van de boomen, alzoo verschillen de karakters der menschen. We onderscheiden vierderlei hoofdvormen, het is waar, en we zien dan ook in groote lijnen een dezer temperamenten domineeren in ons zelf of in hen, die ons omringen, en toch, hoe duizendvoudig verscheiden is de aard der menschen, hoe vaak vergissen we ons in de beoordeeling van iemands karakter. Ja vinden we soms niet gansch verschillende hoofdkaraktertrekken in ons zelf terug?

Ons karakter, ons temperament te leeren kennen eischt ernstige zelfstudie, en deze studie maakt ons klein en zondig in eigen oog.

Hoe menigmaal denken we, dat we vurig zijn en beheerscht ons geestelijke traagheid, hoe vaak meenen we, dat liefde ons bezielt en sluimert de haat op den bodem der ziel, een in ons besef voorbijgaande gemoedsbeweging heeft toch hare grijparmen uitgestrekt op den bodem des harten.

Daarom spreekt de Heere Jezus van het „van harte vergeven”. O, er zijn menschen die met een glimlach een belediging voor een compliment opnemen, of met een ijskoud gelaat zich van een wezenlijken of denkbeeldigen vijand afkeeren. Er zijn karakters die opvliegen en aan het schelden slaan, er zijn temperamenten die elk schamper woord laten zakken in de diepte der ziel. En dan moeten we niet altijd denken, dat de lacher het scherpe woord niet voelt, dat de uiterlijk onverschillige werkelijk van marmor is, dat de hartstochtelijke, na het uitblaffen van zijn ergernis nu ook geheel over zijn toorn heen kwam, en dat hij, die als een zwaren steenlast de belediging meedraagt nu ook werkelijk de onverzoenlijke genoemd mag worden.

O, dat hart, dat diepe hart. Dat lacht en weent, duldt en scheldt, afweert, klaagt en jammert, nederig is en trotsch tegelijk. Dat

diepe hart, zich soms zelfs niet weerspiegellend in het oog, diep in het binnenste van den mensch.

Wij kennen elkaar niet, onzen lieven, onze kinderen, onze omgeving niet, ook al denken wij, dat we hen doorgronden.

Een is er, de Schepper van het hart, die Zijn kunstwerk volkomen kent.

* * *

En die Eene, van Wien de Heilige Schrift getuigt: Hij had niet van noode, dat iemand getuigen zou van den mensch, want Hij zelf wist wat in den mensch was, vermaant ons „van harte te vergeven”.

Er is velerlei terging, belediging, schamperheid en grofheid in de wereld. Een gevoelige ziel wondt zich vaak aan allen kant, waar een grover besnaarde ternauwernood iets voelt. Er zijn ongrijpbare verdrietelijkheden, die je niet tegenspreken, niet bestraffen, niet ontgaan kunt, waarop ge in woorden geen antwoord weet, of als je het weet, dat toch niet geven moogt.

Dan is het of het benauwend gewirwar van woekerplanten je over het hoofd groeit, of je machteloos in een net zit, dat je niet weg kunt scheuren.

Het zijn de menschen niet altijd, die je dit leed aandoen, het zijn de wortels der bitterheid die hun fijne vezels uitslaan, diep, diep in het hart.

Om los te komen uit dezen strik is er slechts één middel „het van harte vergeven”. Van harte. Niet met woorden, gedachten, redeneeringen, maar met liefde. De liefde, die niet zich zelve, maar den Heere zoekt.

* * *

Die liefde leert het menschenkind zijn heele zielsbestaan aan den Heere toe te vertrouwen opdat Zijn wil geschiede en Hij in alles geëerd worde. Die liefde leert anderen met

geduld te dragen, aangezien God en de mensch ons zooveel vergeven wil. Die liefde leert ons eigen onvolkomenheid zien, onze eigen onwil om terecht te worden gewezen, die liefde leert, ons zelf ten diepste te vernederen en anderen uitnemender te achten.

Hoe geestelijker het kind van God wandelt, hoe minder pijn hem het vleesch kan doen. Dan zoekt hij het welgevallen der menschen niet meer, vreest niet anderen te mishagen, doch jaagt evenmin onmin en onvrede na.

De liefde Gods leert alleen „van harte te vergeven”. God is de Rechter, die het verborgene doorspeurt, die vriend en vijand kent, die den schuldige en onschuldige oordeelen zal. Nu en in den dag der dagen.

De ijdele zucht om menschen te behagen moet worden gedooft in het hart van Gods kind, en de liefde tot den naaste, die alles verdraagt, zal alle ergernissen uitbannen, doet ons een gerust en stil leven leiden.

God weet, wat wij niet weten en Hij kastijdt vaak door menschen die ons pijn doen en wonden. Wij worden beledigd, bedroefd en geërgerd en wij verdrieten door woord en daad weer anderen, al is het soms onbewust.

God vergeeft ons alle zonden. Hij, de Hemelsche Vader, stelt zijn vriendelijk Vaderhart open, ook voor het kind dat Hem verliet.

Roepen we dan 's Heeren barmhartigheid in over onze strijdende, vaak in de engte gedreven ziel. Roeie Hij uit ons hart alle verbittering, toorn en twist en ongeduld en argwaan en gemis aan zuivere liefde.

„Van harte vergeven.” Dat heeft ons God in Christus gedaan. Zoek dan onze ziel den vrede van Jeruzalem, den vrede der broederen en zingen wij:

De boosheid kleeft ons altijd aan,
Wie onzer zou voor U bestaan,
Had Jezus niet voor ons geleên?
Wij schelden kwijt die ons misdeên.

JOHANNA BREEVOORT.

